

BEA

* * *

Mijn nek. Ik heb een verschrikkelijke pijn in mijn nek. En ik heb honger.

Het steile straatje is erg smal. In feite bestaat het uit treden van een paar passen breed, met een oneffen plaveisel waarin het regenwater een glibberige geul heeft uitgesleten. Het kost me moeite om een voorbijganger te passeren. De stenen huizen hellen naar elkaar toe en laten boven mijn hoofd alleen een smalle streep intacte hemel zien.

Mijn vriendelijke glimlach verdwijnt wanneer ik twee trappen van het steil aflopende straatje achter de rug heb. Intussen ben ik uitgekomen op een miniatuurpleintje waar het naar duivenpoep ruikt. Daar voert de straatkunstenaar Charlie Chaplin zijn act op – roerloos en met een opengekapt broodje in zijn

handen. Een jonge man speelt saxofoon, en nog heel behoorlijk ook. En een meisje werpt de vogels zonnebloempitten toe.

Ik haal mijn bankpasje uit mijn zak. Het meisje glimlacht vriendelijk.

‘Contant geld beschermt je privacy,’ zegt ze, met haar wijsvinger op haar volle lippen.

Ze neemt me bij de hand. We komen in een armoedig uitziende straat, ver buiten het zicht van nieuwsgierige ogen, en blijven staan voor een stenen muur met daarin een ronde opening.

‘Kom, steek je hand erin!’ zegt het meisje.

Ik gehoorzaam en voel onder mijn vochtige vingertoppen het metaal van geldstukken.

‘Nee! Dat nooit!’ roep ik opstandig.

Ik zoek opnieuw in mijn zak en haal mijn bankpas en creditcard tevoorschijn.

‘Die gebruiken we hier niet. Er zijn hier geen geldautomaten,’ stelt ze me gerust, en ze vervolgt: ‘Het is veel beter en intiemer om met echt geld te betalen.’

‘En hoe zit het dan met virussen en bacteriën?’ Ik betrap mezelf erop hoe zielig en wanhopig ik klink.

Een simpele handeling als het betalen voor een verleende dienst is geworden tot een

akelige en hopeloos stemmende opeenvolging van gewoonten.

Ze legt opnieuw haar vinger op haar lippen. We zeggen even niets.

‘Jij bent net vrij genoeg om ’s morgens uit eigen beweging naar je werk te kunnen gaan,’ fluistert ze. ‘Dit is de muur van liefdadigheid. Als je daar je hand insteekt, weet niemand behalve jijzelf of je geld gepakt hebt of gegeven. Wat je eruit haalt, is een gift. En wat je erin doet, is een gave.’

‘Niemand behalve ik – en God,’ vul ik aan, en mijn oren gloeien.

Ik denk dat ik haar vreselijk boos heb gemaakt.

‘In het verleden hebben de mensen maar al te vaak grote ramspoed over zichzelf uitgeroepen.’

Ze leunt met haar volle gewicht op mijn linkerschouder. Daarbij voel ik de warmte van haar hand, en ik merk dat aan haar duim een raar soort ring zit.

‘Daar zit vast en zeker een sentimenteel en ongewoon verhaal achter.’

Mijn onverschilligheid is op datzelfde ogenblik verdwenen.